

INGEZONDEN

WERKTIJD EN HONORARIUM

Naar aanleiding van het artikel „Werktijd en honorarium” in het *T. v. T.* van April 1938 van de hand van den hoofdredacteur, wenscht ondergeteekende — op gevaar af beschuldigd te worden de hooggewaardeerde collegialiteit en traditie te kort te doen — het volgende op te merken.

Op de eerste plaats erkent hij natuurlijk van harte gaarne het recht van iederen tandarts om iemand tandheilkundig te behandelen zonder daarvoor een belooning in geld te eischen; hij moge zich gerust tevreden stellen met de dankbaarheid van den patiënt of voor het verrichte werk een ander soort van dienst verwachten.

Geheel iets anders is 't echter, wanneer een officieel persoon in een officieel tandheilkundig orgaan op grond van de collegialiteit bijna gaat eischen, dat de beoefenaren van „the healing art” elkaar in 't algemeen vanzelfsprekend gratis hulp verleen. Ondergeteekende is het hiermede niet eens en acht dit vooral in den tegenwoordigen tijd en zeker in een groote stad een onbillijken eisch.

In 't algemeen heeft praktisch ieder mensch, die eenigen zorg aan het onderhoud van zijn lichaam besteedt, tandheilkundige hulp noodig. De beoefenaren van de geneeskunde kan men echter onderverdeelen in huisartsen en specialisten. Moge advies en hulp van een huisarts in het dagelijksch leven onontbeerlijk zijn, hetzelfde kan toch zeker niet gezegd worden van de specialisten. Eischt de collegialiteit gratis hulp, dan eischt de billijkheid toch zeker een redelijke kans op wederkerigheid. Idealisme is heel mooi, maar in deze harde maatschappij heeft ieder verplichtingen, die de meesten van ons alleen kunnen vervullen, wanneer zij hun werkuuren zoo productief mogelijk maken, d.w.z. voor hun verrichtingen een rechtvaardig honorarium ontvangen.

Bovendien is de hulp van den tandarts in geld uitgedrukt niet gelijk aan die van den medicus in 't algemeen. re het werk van den tandarts is veel meer tijdrovend, ze mogen de algemeene praktijk onkosten (huur, verwarming, verlichting, telefoon, personeel, instrumenten, medicamenten, wasch, administratie) al niet veel uiteenloopen, hij geloof echter niet, dat er in de medische praktijk een equivalent aan de materiaal- en techniekkosten bestaat.

Tenslotte leert een oppervlakkig onderzoek, dat een zeer groot aantal tandartsen en medici zich niet aan dezen regel houdt. Sommigen doen het noodgedwongen met tegenzin. De ondervinding leert, helaas, dat

deze gratis hulp niet altijd in het voordeel van den patiënt uitkomt en last not least is zijn persoonlijke ervaring — door omstandigheden heeft hij een groot aantal medici sinds langen tijd in de praktijk — dat de artsen geheel uit eigen beweging verzoeken de bewezen diensten gewoon te berekenen en daarna het gevraagde honorarium per omgaande vol-
doen.

Elkander diensten bewijzen, natuurlijk, maar een moeitevolle tand-
heelkundige behandeling worde gehonoreerd.

RENE HAMER.

* * *

Naar aanleiding van het bovenstaande zij opgemerkt, dat het geschre-
vene in het Tijdschrift van April jl. de persoonlijke opvatting weergeeft
van den hoofdredacteur.

Wanneer de heer H a m e r — met name de laatste alinea — van dat
artikel nog eens overleest, zal hij tot de ontdekking komen, dat daarbij
rekening is gehouden met het feit, dat er redenen kunnen zijn om van het
algemeene standpunt af te wijken.

Intusschen erkennen wij het recht van den inzender er anders over te
denken, zij het dan ook dat wij meenen dat „bij een redelijke kans op
wederkeerigheid” het begrip „collegiale hulp” beter geschrapt kan worden.

N.